

Nenápadné výročí

– Vlastně se sluší nejdříve se představit, když už se jde tak říkajíc *do společnosti*. No, snad se to podaří. Ostatně *zůstat na ocet* se mi ještě nikdy nepoštěstilo. Někteří v naší branži (knihkupci) dokonce říkají – prodá se všechno, je jen otázkou, kdy. A což teprve, když je něco k máni zadarmo. Jako třeba já. Ale ne, abyste si zase mysleli, že jsem nějaká taková lehká. Pěkně na poctivém křídovém papíře se každý rok nabízím. Uvnitř i navenek jsem celá barevná. Tiskaři ve svém *poetickém* profesním jazyce tomu říkají – *tisk 4/4*. Aby naznačili kolik jedovatých barev je použito na každou stranu všech listů mého těla. A nejde jen o písmenka. Jsem plná barevných obrázků, mapových výseků, ježatých nebo k nakousnutí oblých grafů, ale i rafinovaně černobílých kreseb, strohých jakoby mačetou sekaných tabulek, které již ve své podstatě nesou semínko podezření, že je nikdo nechte, nebo celostránkových reklam, které předpokládají zájem čtenáře o další knihy, v nichž lze zase vidět reklamu na mou maličkost atd., atd. Obrázkové, mapové a další bublinky pak sympaticky nadlehčují odborné texty článků, jimiž mí autoři představují výsledky svého bádání v oboru archeologie Olomouckého kraje. Jen v úvodní čtvrtině knihy je text téměř škrobený, bez bublinek. Je jím představena činnost naší organizace za uplynulý rok, uveden seznam všech známých pracovníků organizace, jejich problémy, úspěchy, nejistoty. Vše určeno pro zvláště zvědavé čtenáře toužící proniknout do hloubky činnosti naší organizace.

– Po pravdě řečeno, ani nevím kolikáté výročí vlastně letos slavím. V mé dnešní podobě jsem přišla na svět v roce 2004. Mí autoři tehdy v úvodu a v několika odborných článcích shrnuli události prvního roku existence samostatné archeologické organizace olomouckého kraje. Byla to pro ně sláva veliká. A také zodpovědnost a starost. Vyplatila se. Sloužila jsem pak až do posledního exempláře. U nás i v zahraničí, kam jsem byla vyměněna za mnohé tlusté křídou ztěžklé folianty odborných archeologických knih. Tato filozofie mi pak zůstala i do dalších let – popsat události předchozího roku, projít mnoha rukama do blízka i do dálky, zviditelnit rodnou organizaci, zařadit se do mnoha knihoven, vylákat z ciziny knihy exotických jazyků, obsahů, podob, a s posledním výtiskem (*klonem*) zamávat autorům i příznivcům na rozloučenou, přejít do ilegality a dále se šířit již jen v rukodělných kopiích.

– Můj dosavadní život ale skrývá i řadu tajemství. Tak například – autoři mne obdařili starším sourozencem, který se teprve nedávno dostal na internetovou stránku naší organizace. Dříve o něm věděl jen málokdo. Byl totiž takový jiný. Jednodušší, ne tak pěkný, trochu umolousaný, pěknou měl jen barevnou obálku. Byl první. Vyšel v roce 1998 a vzpomínal na činnost Ústavu archeologické památkové péče v Olomouci v roce 1997. Další vydání se pak stala pro organizaci nutností až v letech 2004, 2005, 2006, 2007 a v roce letošním. Je to tedy kulatý pátý ročník, anebo jedenáctý? Nebo třeba takový tiskařský šotek. Co ten se natrápil mé editory. Jako např. v zeleném svazku za rok 2004. Tehdy si umínil, že v jednom odborném článku nebude tisknout skupinu hlásek –fl–. A prosadil si to. Komunikace s grafickým studiem toho roku vůbec probíhala stylem „opravíme Vám chyby, které jste vyznačili, ale některé budeme ignorovat, a Vy si tam pak najdete další“. Naštěstí se to v příštích letech neopakovalo a úroveň se rok od roku zvyšuje – díky pokroku v technice i díky větší péči všech zúčastněných.

– Čtenářům se snažím zalíbit i svou obálkou. Sametově hebkou, s barevnou fotografií na přední straně. Schválně je vybíráno foto, které působí emotivně a archeologie je na něm přítomna jen nepatrně, v malém rozsahu. Jen jako náznak obtížné práce na slunci, v dešti, v mrazu po celý rok, o čemž pak lépe vypovídá snímek brigádníků na zadní straně.

– Můj život tedy plyne s obtížemi, přes dětské nemoci, stále dál. Jen *jedni* mne nemají moc rádi. Knihovníci. Protože se mi každý rok mění číslovka v názvu... A jen na *jedno* si musím stěžovat. Moje organizace má ve svém skladu ještě řadu výtisků posledních tří ročníků. Čím mladší, tím více. A v září přibude další ročník. Raději bych obíhala mezi čtenáři. Jenže je dost možné, že se zbytečně zalekli vyjádření – *zdarma, jen pro vážné zájemce* – které bylo zveřejněno v celostátní Databázi vydaných titulů Svazu českých knihkupců a nakladatelů. Nebo o mně nevědí. Až do této chvíle...